

Profetul Amos și „Ziua Domnului”

28 februarie 2008

Gili Cârstea

Biserica lui Dumnezeu din vremea lui Amos aștepta și ea, ca și noi astăzi, bucuriile și binecuvântările zilei Domnului. Dumnezeu lor făcuse lui Moise o promisiune măreață. Odată, în viitor, va veni un Eliberator al poporului, un prooroc “din mijlocul tău, dintre frații tăi,” care va aduce lui Israel, sperau ei, supremație internațională și dominație religioasă. Așteptau vremea strălucită când “muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el.”

Amos, care spunea că vorbește în numele Domnului, îi tulbură profund, zguduind din temelii credințele profetice pe care se sprijineau: Speranțele lor sunt zadarnice, așteptările lor vor fi înșelate, iar visele de glorie lumească se vor dovedi o capcană mortală, din care nu vor scăpa.

„Vai de cei ce doresc ,ziua Domnului!’ Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină. Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs, și care, când ajunge acasă, își reazimă mâna pe zid, și-l mușcă un șarpe! Nu va fi oare ziua Domnului întuneric, în loc de lumină? Nu va fi ea întunecoasă și fără strălucire?” (Amos 5:18-20).

Așa s-a și întâmplat. Când a venit “ziua Domnului” pentru ei, când Dumnezeu a ridicat un Profet care să aducă lui Israel “iertarea păcatelor” prin vestea bună a neprihănirii așezate în templul inimii, acel eveniment excepțional a fost transformat în cea mai neagră beznă în care putea coborî natura umană. Ei L-au confundat pe Hristos cu Baal; au declarat că El lucrează cu puterea lui Belial; L-au acuzat, în prezența ambasadorului imperial, că este un făcător de rele; au cerut vehement răstignirea Lui și nu un alt fel de execuție, deoarece doreau o condamnare veșnică prin blestemul lui Dumnezeu. S-au asigurat astfel că au scăpat de El definitiv, în viața aceasta și în cea viitoare.

Aceasta a fost “ziua Domnului” pentru ei, o rușinoasă negare a tot ceea ce practicaseră în decursul existenței lor. Sanctuarul și sistemul jertfelor fuseseră pervertite fatal, încât nu mai reușiseră să descopere scopul lor unic, acela de a fi o reprezentare a lui Hristos, locul unde Dumnezeu și omul se întâlnesc.

Printr-o decizie nebunească a parlamentului țării, două milenii de simbolică profundă a planului de mântuire au fost aruncate la gunoi, împreună cu Exemplul viu, pe care acum Îl aveau în față, despre scopul lui Dumnezeu cu Templul din Ierusalim. A fost cea mai neagră zi din istoria omenirii, iar protagoniștii au fost indivizii de la care omenirea aștepta cel mai mult. Lumina a fost transformată în întuneric, fiind interceptată tocmai de cei care declarau că o proclamă, iar „ziua Domnului” a fost astfel transformată în dezastru național și internațional. Ce intenționase Dumnezeu să fie „ziua Domnului,” și ce au făcut ei din ea... Incredibil!

Poporul nostru așteaptă și el “ziua Domnului” cu mare înfocare. Milioane de rugăciuni se înalță la cer în fiecare zi, de pe toate meridianele pământului, ca Dumnezeu să aducă mai repede “ziua Domnului,” fericita noastră nădejde. Am fi noi mai receptivi ca ei dacă Domnul ar trimite la noi un cioban, un salahor, o gospodină, care să ne spună că nu știm ce așteptăm de la ziua Domnului, și că vom fi dezamăgiți și îngroziți dacă ea s-ar produce acum? Înțelegem noi că teologia noastră modernă ar transforma în întuneric ziua Domnului, aducând dezastrul peste poporul acesta derutat și înrobii în forme și ceremonii al căror sens a fost pierdut?

În mijlocul nostru, doctrina sanctuarului nu mai servește decât la calcularea datelor profetice, spre a justifica locul nostru în peisajul religios și chemarea divină la o misiune înaltă.

Daniel 8:14 a rămas doar o schemă prăfuită cu care justificăm anul 1844, și asta cu tot mai multă precauție, ca să nu spun neplăcere.

Savanții, teologii și cea mai mare parte a membrilor corpului pastoral nu mai cred că sanctuarul are de-a face cu templul inimii, cu locuirea Duhului Sfânt în el și cu părtașia de natură divină. Ei spun că așa ceva este panteism. Ei neagă vehement că venirea Solului legământului “deodată” în Templul Său (Maleahi 3) are de-a face cu nunta, cu ziua ispășirii, cu ștergerea păcatului și cu închiderea harului.

Ei propovăduiesc o eliberare din capcana păcatului la apariția pe nori a lui Hristos, când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire. Ei nu mai cred că “Hristos în voi” este taina lui Dumnezeu, descoperită acum și potențial capabilă să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Ei desconsideră valoarea neprihănirii așezată în trup păcătos, care este cea mai spectaculoasă realizare a legământului cel veșnic.

În mijlocul optimismului lipsit de o minimă pudoare al mass-mediei adventiste, vocea unui Amos modern ar aduce un gram de realism, amintindu-ne că au fost și alții care strigau mereu “Templul Domnului, Templul Domnului,” dar au transformat glorioasa “zi a Domnului” în cel mai îngrozitor coșmar al neamului omenesc. Și nici nu au știut ce fac, fiind siguri că slujesc pe Dumnezeu în cea mai strălucită curăție de inimă.

Dumnezeu a trimis acestui popor o solie de mustrare care depășește în duritate tot ce au spus Amos, Isaia, Ieremia, Ezechiel și toți ceilalți profeți. Martorul Credincios a ales să vorbească direct, fără intermediari, și ne-am fi așteptat ca îngerul bisericii Laodicea să trateze cu maximă precauție solia Lui. În loc de așa ceva, tot ce observăm este aceeași superficialitate caracteristică generațiilor trecute, aceeași indispoziție de a recunoaște acuzațiile aduse, aceeași pasiune ciudată de a intercepta lumina, ca ea să nu ajungă la popor.

De aceea “Ziua Domnului” va fi din nou întuneric și nu lumină, așa cum ne așteptăm noi.
